

SEDEM PESMI

France Vurnik

NE KAKOR REKA BREZ STRUGE

Če si zapleten v še toliko niti,
ki se iz dneva v dan bolj zapletajo med seboj,
če ti je odrejen še tako ozek prostor vsakdanjega
gibanja,
ni treba obupavati,
kajti nekaj je v tebi,
kar te lahko reši teh nadlog,
in to je domišljija,
ki te v hipu prestavi na razgreto morsko obalo,
ali na jutranje čisti gorski vrh
ali k dragemu človeku
ali kamorkoli in k čemurkoli na svetu.
Če bi ne imel teh možnosti —
domišljije in hrepenenja,
bi se življenje spremenilo v zaraščen tolmun,
vendar ko napelješ vanj
strugo bistrega studenca
možnosti, ki te še čakajo,
za katere si domišljaš, da so ti namenjene,
ki si jih pač izbiraš
in za katere ne smeš podvomiti,
da bi jih ne dosegel,
potem dobi vse skupaj smisel,
brez katerega bi bilo življenje
kakor reka brez struge.

IZGNANEC

Dobro je biti izgnanec,
še le potem se ti odpro oči
in srce zbira nove moči.
Dobro je biti izgnanec,
ker imaš potem košček sveta,

kamor se vračaš
in se prepuščaš prijetnim utvaram,
da se imaš kam zateči v stiski.
Ampak samo do tod
je dobro biti izgnanec,
kajti če bi zares potreboval blage roke
ostaneš izgnanec.
A vendar je lepo biti izgnanec
in nositi v sebi podobo sveta,
iz dneva v dan lepšo.
Zato ni slabo biti izgnanec,
samo izgnanci vedo,
kaj je ljubezen
in večni boj z njo
in dopovedovanje,
da je čisto navadna utvara
biti izgnanec.

NA KAJ MISLIMO IN NA KAJ NE

Sonce zabada svoje vroče sulice
v izprožena telesa na produ ob Savi,
otroci čofotajo v mirnem rokavu,
prek mostu hitijo raznobarni avtomobili,
da bi se brž ko mogoče prehiteli
in dokazali drug drugemu svojo premoč
sključena plevica ruje plevel iz njive,
vsa je ogorela in potne kaplje se ji stekajo na brado.
njiva je velika, ona pa sama, hiteti mora;
skupina ljudi kot mravlje pridnih,
zida pod hribom hišo, znaša opeko in malto,
zdaj že betonirajo vrhnjo ploščo,
hiteti morajo, radi bi se še pred zimo vselili;
skozi park gredo trije upokojenci,
o vročini, ki jih muči, se menijo
in o svojih vnukih,
a o podražitvah in pokojninah danes izjemoma ne,
veliko jih je, ki igrajo minigolf,
da bi si izpolnili svoj mladi čas,

sprevodnik v trolejbusu lovi sapo,
 potnikov ni veliko, pa si jih utegne ogledovati —
 in koliko jih je pri strojih in za stroji,
 za pisalnimi mizami in pred pisalnimi mizami,
 med knjigami in pri knjigah,
 na poti ali kjerkoli na tem svetu,
 na primer v kleti ali v dvanajstem nadstropju:
 koliko jih je, ki v tej poletni vročini
 ali v pomirjajoči jeseni, zjutraj ali popoldne,
 ali v mrzli sneženi noči, v moreči zimski odjugi,
 ali v zgodnjem pomladnem jutru,
 ko življenje brsti povsod in nam pod kožo,
 kjerkoli lahko pač so,
 prav nič ne mislijo na politiko,
 njene elegantne spletke in orokavičene metode,
 na peščico njenih vitezov,
 ker imajo pač svoje skrbi,
 kakor na primer:
 kdo bo varoval otroka,
 kdo poskrbel za bolnega očeta,
 kako bomo preživeli zadnji teden v mesecu,
 ali se nam bo posrečilo zbrati toliko in toliko milijonov
 za 40 kvadratnih metrov stanovanja,
 ali si bomo pritrkali del trudne noči
 za košček zbrane ljubezni,
 kajti utegne se zgoditi,
 da bo to vse, kar bomo imeli v življenju —
 trenutek zbrane ljubezni,
 zato pač oprostite, da ne mislimo pogosto,
 na visoko politiko zvencečih besed,
 imamo pač druge skrbi,
 med katerimi je tudi ena, ki ni med zadnjimi:
 če bo vse kolikor toliko pravično urejeno,
 kajti svoj delež tega sveta terjamo,
 tisti, ki si ga po svojem srcu izbiramo,
 ki ga potrebujemo in zaslužimo,
 da tu in tam lahko kdaj upamo
 na trenutek zbrane ljubezni.

ČUTILA

Zdaj se prepuščam užitkom:
vonj lipovega cvetja in pokošenega sena
se zlivata v šum Save
in sonce pritiska z zlato slepoto,
vse drugo se je razletelo
kot lončena posoda.

Morda se v tem bežnem begu
pred umišljenim Babilonom
zasnuje pomirjajoča misel,
kajti nekaj v tebi nikoli ne obmiruje
in stoji na preži,
ne da bi se zavedal;
vonj lipe in zlata slepota
sta samo prijetno ležišče zbranosti,
ki se pripravlja
na tvegan naskok.

Le glejte,
da mi ne posekate lipe!

NEPRIZANESLJIVA SAVA

V svojih vrtincih hrani skrivnosti,
ki smo jih z očmi zaupali njenim valovom.
Vedno ista
in vsak trenutek druga:
kam je odnesla edine trenutke
resnične predaje,
med katere se je vmešavala s svojim šumom?
Bili so trenutki zmagoslavja krvi,
ki si jih je vsrkala v svoje minevanje,
kakor vse, kar se ji zaupa.
Zato se prepusti trenutkom,
ki te vsega zapredejo v svoj čar,
kajti Sava teče, teče v nepovrat
in s svojim šumom
odnaša krik bežne sreče.

KONČAN JE IKAROV POLET

Končan je Ikarov polet,
ostane samo plezanje
skozi surovi vrtinec.
Ne jadro ne krmilo
nimata dovolj moči
za let skozi viharno temo.

Zdaj za gotovo vemo:
jambori, ki smo jih stesali
s svojimi rokami
in z mislijo,
da smo opravili nekaj koristnega,
se lahko zdaj zdaj zlomijo
in tako nam spet grozijo
vihar, tema in morje.

In samota,
kričeča, dušeča samota:
nihče ne bo slišal
klica na pomoč
v bučečem neurju.

GLOBOKA NOČ ZA SVETEL DAN

Kadar ničesar ne čutiš
in ti oči zapira gosta tema noči,
si najbližje resnici:
iz nebivanja se vse poraja,
kakor se misel in čutila bude ob zori.

Zdaj izbiram noč
za misel, za čutila,
da se v prebujenju iz neobstoja
izročijo novi drhtavici.
Kličem globoko noč,
lahko da bo jutri zahteven dan.
Ne sme me presenetiti,
kadarkoli se pojavi
pred mislijo, pred čutili.